

[Madsen-Mygdal.]

af Sagen, nemlig den Besparelse, der muliggør Skattnedsættelsen, kommer man jo ikke udenom. Jeg ved, at det konservative Parti ønsker ligesom vi andre, at der skal være Balance i Statshusholdningen. Ja, men saa maa der ogsaa et Forslag til, der føjer til dette Forslag en Anvisning paa, hvor det paagældende Skattebeløb kan og skal spares.

Ja, nu henviser den ærede Ordfører til, at der er et smukt Statsregnskab, at der er Overskud paa Finansloven og alt det. Det kan den højtærede Finansminister svare paa, det er jo hans Sag og ikke min, men jeg vil dog sige, at jeg tror ikke, det nytter med det fine Budget, vi staar med i Øjeblikket. Hvad nytter det med det fine Budget, hvis Indtægterne svigter? Vi beregner de direkte Skatter efter Indtægter, som har været en Gang, og som ikke mere findes — for Landbrugets Vedkommende er de der slet ikke, og for de andre Erhvervs Vedkommende vil de meget hurtigt gaa ned. De Indtægter kræver vi Skat efter baade til Kommune og Stat. Ja, det kan vi nok gøre, men der kan møde visse Vanskeligheder, som jeg ikke behøver at udvikle nærmere her, og dem maa vi ikke staa helt uforberedt overfor. Og de indirekte Skatter, som her i Landet næsten udelukkende hviler paa det, vi kalder Luksusvarer! Ja, jeg ved ikke, hvad man mener om Luksusforbruget i den kommende Tid; jeg tør i hvert Fald sige, at i store Dele af Befolkningen vil Luksusforbruget være det, det naturligvis først gaar ud over, og det vil Statskassen sikkert ogsaa faa at mærke.

Derfor vil jeg sige, at selv om man ikke vinder saa stor Popularitet ved at pege paa Besparelser som ved blot at foreslaa Skattelettelse — det sidste er altid det letteste —, kommer vi ikke udenom, at de to Ting hører nu en Gang sammen. I øvrigt vil jeg føje til, at de 4—5 Mill. Kr.s Nedsættelse for et Aar forslaar slet ikke i den foreliggende Situation. Jeg har dem, der foreslaar noget saadant, mistænkt for, at de endnu ikke rigtig har forstaaet, hvad det hele drejer sig om, og hvor exceptionelt det er, det, der er sket i hele vor offentlige Økonomi og hele vor Samfundshusholdning. Det, der kræves og vil blive krævet — hvis man ikke vil tro det i Dag, vil det sikkert

ikke være saa længe, inden man vil se, at det er rigtigt —, er en Nedbringelse af hele det offentlige Udgiftsbudget i Overensstemmelse med Befolkningens nedsatte Indkomster, i Forhold til Erhvervenes formindskede Skatteevne.

Hvad angaar det andet Forslag: Forhøjelse af Statens Andel i Aldersrenten fra $\frac{7}{12}$ til $\frac{9}{12}$ betyder det blot, at man flytter Pengene fra een offentlig Lomme over i en anden offentlig Lomme eller tager Byrden fra een Skulder og lægger den over paa en anden Skulder. Men naar Byrderne i det hele taget er for tunge og ikke kan bæres længere, nytter det ikke at flytte dem om, saa maa de nedbringes, det vil sige tilpasses i Overensstemmelse med de gældende Forhold. Den højtærede Finansminister var tilbøjelig til, saa vidt jeg forstod ham, at give Tilslutning til dette Forslag, i hvert Tilfælde var han ikke uvillig til Forhandling, og Ordføreren for Socialdemokratiet stillede sig endnu mere velvilligt. Ja, det forstaar jeg egentlig meget godt. Jeg havde ogsaa tænkt mig, at Socialdemokratiet vilde sige: Det er ikke saa ilde et Forslag, og hvis I vil gaa endnu videre, kan vi godt gaa med til, at Staten tager hele Aldersrenten paa sig. Jeg er noget forundret over, at de Konservative virkelig kan mene, at det er en heldig Fremgangsmaade, i hvert Tilfælde maa jeg sige, at hos os vækker det nogen Betænkelighed at forøge Statens Andel og formindske Kommunernes. Forholdet $\frac{7}{12}$ mod $\frac{5}{12}$ er jo ikke helt tilfældigt valgt, og det er for os her meget afgørende, at den Myndighed, der administrerer en Lov, ogsaa har et økonomisk Ansvar for Lovens Anvendelse. Vi anser det ikke for heldigt at formindske det økonomiske Ansvar for Kommunen, altsaa her den Myndighed, der administrerer Loven, og lægge det mere over paa Staten eller til sidst helt og holdent over paa Staten.

Jeg vil endelig sige, at hvis der skulde være Grund til at overveje, om Staten var i Stand til at overtage nogle af Kommunernes Byrder, og om det skulde kunne ske paa Sociallovgivningens Omraade, saa vil vi fra vor Side mene, at det ikke netop var her, det skulde ske, saa vil vi fra vor Side hellere være med til at overveje — og jeg antager, at vi kunde faa Tilslutning hertil fra den højtærede Socialminister —, at Staten tog en større Part af